

РЕШЕНИЕ

№ 3193

гр. София, 19.10.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 17.09.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Лозан Панов

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Мария Ситнилска

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **5510** по описа за **2010** година докладвано от съдия Лозан Панов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

С Решение от 21.05.2010 г. по НАХД № 2909/2009 г. Софийски районен съд, НК, 93 състав, е потвърдил Наказателно постановление № 9293/03.02.2009 г., издадено от В. С. С. – Зам. Началник Отдел "Пътна полиция" при СДВР, с което на Р. Б. Т., ЕГН [ЕГН], на осн. чл. 179, ал. 2, вр. ал. 1, т. 5, пр. 1 ЗДвП, е наложено административно наказание "глоба" в размер на 100 лева и за нарушение на чл. 6, ал. 1 ЗДвП.

Срещу така постановеното решение е постъпила жалба от Р. Т., с която се моли атакуваното съдебно решение да бъде отменено, като постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че в съдебното производство административно-наказващият орган не е изпълнил задължението си да докаже по безспорен начин извършеното нарушение, а съдът от своя страна неправилно е кредитирал единствено показанията на актосъставителя и пострадалия свидетел, като по този начин е постановил решението си въз основа на недостатъчно изяснена фактическа обстановка. Навеждат се доводи, че атакуваното решение се явява неправилно и поради факта, че съдът не е ангажирал достатъчно доказателства за изясняване на обективната истина, тъй като не бил допуснал авто-техническа експертиза за изясняване механизма на ПТП. Сочи се, че актът за установяване на административно нарушение и самото НП са издадени в нарушение на процесуалните правила.

Ответникът по касационната жалба не изпраща процесуален представител и не взима

становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура моли решението на СРС да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1 ЗАНН и от надлежна страна, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу оспореното наказателно постановление.

В атакуваното решение съдът е приел, че на 20.01.2009 г. в [населено място] свидетелят П. Г. пътувал с таксиметровия си автомобил „Шкода Ф.“ по [улица], като след тунела в посока[жк]спрял на светофара на [улица]в крайна дясна лента в посока на движение – направо. След като светлинният сигнал на светофара светнал жълто, свидетелят Г. потеглил с автомобила си. В това време в кръстовището от лявата му страна се задава линейка с включени светлини, но без звуков сигнал. Г. се движел с 30-40 км./ч. и видял линейката, едва след като колите вляво от него започнали да спират. Натиснал спирачките, но тъй като пътната настилка била хлъзгава, автомобилът поднесъл и се ударил в предната дясна гума на линейката. На мястото на инцидента пристигнала охранителна полиция. От линейката слезли две медицински сестри и униформен полицай. Във връзка с ПТП на място пристигнал и служител на СДВР – свидетелят Д.. Били снети обяснения от двамата водачи и направена скица на произшествието.

На същата дата бил съставен акт за установяване на административно нарушение срещу Р. Т..

Въз основа на съставения акт за установяване на административно нарушение било издадено и атакуваното НП № 9293/03.02.2009 г. от Зам. Началник Отдел "Пътна полиция" при СДВР, с което на Р. Б. Т. на осн. чл. 179, ал. 2, вр. ал. 1, т. 5, пр. 1 ЗДвП, е наложено административно наказание "глоба" в размер на 100 лева и за нарушение на чл. 6, ал. 1 ЗДвП.

Тази фактическа обстановка съдът е установил въз основа на събраните по делото писмени доказателства и разпита на свидетелите П. Г. – очевидец и В. Д..

Въз основа на така установената фактическа обстановка по делото, решаващият съд е приел, че атакуваното НП следва да бъде потвърдено.

Настоящият състав намира, че атакуваното първоинстанционно решение е правилно и законосъобразно.

СРС правилно е приел, че е извършено нарушение по чл. 6, т. 1, пр. 2 ЗДвП, за което законосъобразно е ангажирана отговорността на Г.. Разпоредбата на чл. 6, т. 1 ЗДвП съдържа правилото, че участниците в движението са длъжни да съобразяват своето поведение със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, както и със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка. Съдът намира за безспорно установено по делото извършеното от жалбоподателя нарушение на цитираната разпоредба, тъй като същият не е изпълнил задължението си да се съобрази със светлинния сигнал на светофара - преминал на червен сигнал, като в резултат на това реализирал ПТП, поради което и правилно е ангажирана отговорността му по чл. 179, ал. 2, вр. ал. 1, т. 5 ЗДвП. Районният съд основателно е приел, че в случая не се касае за хипотезата на чл.

92, ал. 1 ЗДвП, доколкото от доказателствата по делото се установява, че линейката е била единствено с включен светлинен, но не и звуков сигнал, каквото е изричното изискване на чл. 91, ал. 1 ЗДвП. Това още повече е така предвид нормата на чл. 92, ал. 2 ЗДвП, която изрично сочи, че: „Разпоредбите на ал. 1 не освобождават водачите на моторни превозни средства със специален режим на движение, както и водачите на съпровожданите от тях автомобили от задължението да управляват по безопасен начин”.

Неоснователни са твърденията в касационната жалба, че районният съд е обосновал решението си единствено въз основа на показанията на актосъставителя и пострадалия свидетел. При анализа на гласните доказателства, съдът съд подробно е посочил причините, поради които кредитира показанията на свидетелите Г. и Д., които кореспондират, както помежду си, така и с приобщените по делото писмени доказателства. Преценени в съвкупност с останалите доказателства по делото, обосновано районният съд е достигнал до извода, че показанията на свидетелите следва да се възприемат, като обективни, хронологични и ясни.

Изложените в жалбата твърдения, че при разглеждане на делото решаващият съд следва да допусне авто-техническа експертиза с оглед установяване механизма на ПТП, са неоснователни. В случая, районният съд е осъществил законосъобразно преценка на доказателствения материал по делото, вкл. относно механизма на настъпване на ПТП, след обстоен анализ на всички събрани доказателства в процеса – писмени и гласни, като правилно е преценил, че същите са достатъчни, за да обосноват извод относно механизма на произшествието, а и доколкото при разглеждане на делото пред първата инстанция такова доказателствено искане не е направено от нито една от страните, настоящата съдебна инстанция намира, че при разглеждане на делото не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да дават основание за отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане.

Отделно от това районният съд правилно е преценил, че в хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. При съставянето на акта за установяване на административно нарушение са спазени изискванията на чл. 42 ЗАНН, а при издаването на атакуваното НП - тези на чл. 57 ЗАНН. НП е издадено от компетентен орган. Неоснователни се явяват възраженията на жалбоподателя за липсата на единство между цифровата квалификация на деянието и словесното описание, в АУАН и НП, както и че в АУАН не са посочени обстоятелствата, обуславящи обективните елементи от състава на нарушението /не е визиран начинът на извършване на ПТП/. Както правилно е посочил и СРС, в АУАН и в обжалваното НП достатъчно подробно са описани обстоятелствата, при които е извършено нарушението – конкретно са отразени мястото, времето, начина на извършване на нарушението, подробно е описана правната квалификация на нарушението. Настоящият касационен състав приема, че функциите и юридическият ефект на акта за установяване на административно нарушение се проявяват, доколкото същият се явява редовен. Само за пълнота на мотивите си, обаче, настоящата инстанция намира за необходимо да отбележи, че дори да се приеме, че в АУАН е допусната нередовност, доколкото в него като нарушена е посочена разпоредбата на чл. 12, ал. 1, вр. чл. 92, ал. 1, т. 1 и ал. 2 от ЗДвП, а в НП като нарушена е визирана разпоредбата на чл. 6, т. 1, пр. 2 ЗДвП, то това нарушение се явява несъществено и в случая може да бъде saniрано с новелата на чл. 53, ал. 2 ЗАНН. Съгласно посочения текст:

наказателно постановление се издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. Това е така, защото посоченият по-горе порок на акта не води до невъзможност да се установи по безспорен начин, както в какво се изразява нарушението, така и неговото извършване.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК , вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София-град,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение по НАХД № 2909/2009 г. на Софийски районен съд, НК, 83 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.